

stode op og erklærede lige overfor Regjeringen: vi give ikke denne Regjering hverken en endelig eller midlertidig Bevilling, saa kunde Regjeringen sige, det kan ikke hjælpe, det er ikke at forhandle. Naar man staar op og siger, vi give ikke denne Regjering nogen som helst Bevilling, saa er det naturligtvis øresløst for denne Regjering at ville forhandle, det skal jeg villig indrømme. Men det er jo ikke det, vi sige. Oppositionen siger, vi ere villige til at give selv denne Regjering en Bevilling, midlertidig eller endelig, vi ere villige til at enes med Landstinget om en midlertidig eller endelig Bevilling, dog under Forudsætning af, at det provisoriske System og Militarismen opgives. Dermed har jeg i Virkeligheden besvaret de Indvendinger, der ere fremkomne fra den anden Side.

De ærede Medlemmer, der have talt, have været delte i to, først det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen), som stødte stærkt i Bøjningen imod os og talte haarde og strænge Ord, men det skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa, det var i Virkeligheden omtrent det Samme, som den ærede Conseilspræsident sagde, jeg havde strax en Følelse af, at det var Bøjningens, der gik forud for Conseilspræsidenten og bebudede Dødsdagen. Men de ærede Medlemmer fra Viborg (Klein) og fra Erø (Brockenhuus-Schack) have talt i en ganske anden Tone, som indbød mere til Forhandling, og som jeg derfor skal indlade mig noget paa. Det ærede Medlem fra Erø sagde: hvad Folkethinget nu gjør, det er at standse Forhandlingen, det vil skade, gjør det ikke, der der er en anden Vej at gaa. Det ærede Medlem fra Viborg sagde: deel Lovforslaget saaledes som i 1877, spar det ene og slaad det andet ihjel eller læg begge Dele hen til senere. Sa, hvad denne Ordning angaar, saa indser jeg ikke, hvad der vindes derved, hvad i Alverden skal Folkethinget vinde derved? Derved vilde Lovforslaget komme til at bestaa af en midlertidig Finantslov og den provisoriske. Saa, siger det ærede Medlem, kunde man slaad det provisoriske Lovforslag ihjel, og saa havde man kun den midlertidige tilbage. Jeg vil dertil sige, at dette med den midlertidige lægger jeg ikke megen Vægt paa. Et af to: Enten vil Regjeringen enes med os og Landstinget om en midlertidig Fi-

nantslov, og saa fremsætter Regjeringen den selv — det er jo dens Sag og ikke vor — eller ogsaa vil den ikke enes med os, og ønsker den ikke det, er det ligegyldigt, om vi have den eller ikke; saa faae vi dog ikke Andet ud af det, end vi fik i 1885, da Regjeringen vilde sprænge Forhandlingen. En Betingelse for overhovedet at kunne udrette Noget er det i det Hele, at man fra den anden Side vil Noget; vi maa have Garantier for, at man vil Noget, og det have vi ikke. Vil man fra den anden Side have en saadan Lov, er det rimeligt, at Regjeringen fremsætter den, og saa er det tidsnot at tænke paa det. Den anden Fordel, der skalde vindes, var, at saa traadte Provisoriet ikke hindrende ind i Forhandlingen, men blev liggende, til den Tid kom, da man kunde gjøre ved det, hvad man vilde. Men der gjøre de Herrer sig ogsaa fuldstændig Illusioner. Der som vi lade Provisoriet ligge nu og ikke forkaste det strax, ja, saa ligger det, til det en Gang dukker frem; men det maa jo komme frem inden 1ste April; og saa kommer det maaffe frem netop i det Dieblit, hvor det er aller mest fatalt at tage det frem igjen. Hvem svarer os for, at Finantslovsforslaget er færdigt til den 1ste April? Hvem svarer os for, hvor lang Tid Landstingsudvalget vil gjemme paa det? Landstingets Udvalg ere ofte meget grundige, det have vi set før; et har jo brugt 2 Aar til at behandle et Lovforslag om 2 Afsejser — altsaa 1 Aar til hver Afsejser. Hvor lang Tid kan det saa ikke bruge til at blive færdig med et Finantslovsforslag? Sæt, at Landstingets Udvalg først blev færdigt henad den 1ste April, og Forhandlingen saa skalde begynde, da stod vi hønt i det, om vi nu fulgte de Herrer's Raad ved at gjemme paa Provisoriet til den 29de Marts! Saa sprængtes jo Forhandlingen i det allerhelligste Dieblit, da der netop skalde springe Noget ud. Saa vilde det være vor Skyld, og med Nette kunde man sige: Have I gjemt Provisoriet til den 1ste April, havde I ogsaa kunnet gjemme det længere. Det er maaffe den Bagtanke, de Herrer have; men det tror jeg ikke, at de Herrer ville faae Folkethinget til at gaa ind paa. Nei, lad os nu se bort fra denne Eventualitet og gaa ud fra, at den provisoriske Finantslov undlader dette Thing ikke at udtale sig bestemt om ved at forkaste den hver Gang, den kom